Affären Costa Negra

Roman

av

Gustaf Janson.

FJÄRDE AVDELNINGEN.

Revolutionen i Costa Negra.

(Forts. fr. föreg. nr.)

— Wilson, vände han sig till andre allt ven bly, överallt slogo projektiler ned. Det regnade kulor från höjden, skrot studsade mot marken, steg uppåt, föll ned, träffade från sidan, plöjde breda vägar i ryttarmassan, ven kors och tvärs och förintade. Tio, tolv karlar med gapande sår lyftes i samma sekund ur sadlarna, tjugo hästar störtade samtidigt. Slagfältets vidriga lukt av salt och blod och svett tyg förnams överallt, — överallt ljöd sönderslitande jämmer och ursinnig klagan.

Alcostas systerson låg med genomskjutna lungor under sin dödade springare; runt omkring vredo sig trettia män och lika många hästar i dödsryckningar. På tio olika ställen upprepades samma sen. På tio andra ännu ohyggligare sådana. Över det hela höjde sig maskingevärens hemska rassel.

Av länsärregementet vältrade sig hälften på marken, karlar och hästar i ett ohyggligt virrvar, medan blyregnet obevekligt sköljde över levande och döda.

Framryckningen hade avstannat och följdes omedelbart av ilykten. Ur den överrumplade, ömsom sönder-splittrade, ömsom hopträngda massan arbetade sig enstaka ryttare fram och jagade , galna av rädsla, tillbaka igen. Men maskingevären förföljde dem med sin eld. Ingenstädes fanns skydd eller nåd, överallt hotade död och undergång.

Från kullen ljöd ett hurrarop. Ett enda dussin i största hast sammanrafsade skandinaver och kelter, ledda av en man av den nya rasen, hade hävdat en hittills obestridd överlägsenhet. Vid förstöreleseredskapen arbetade tolv svettdrypande karlar som besatta och pumpade bly ut över slätten. Länsiärerna voro så fullständigt krossade, att man ej mer kunde tala om dem, men Alcostas irreguljära kavalleri jämte infanteriet återstodo. Maskingevärens skottvidd var tillräcklig för att nå över dem. När de främsta flyktingarna utom sig sprängde in bland kavalleristerna, som följt efter dem i samlad trupp, var blyregnet också där. På en halv minut hade det grävt stora luckor i leden, spritt förvirring och skräck och förmådde alla utan undantag att hals över huvud fly mot Den namnlösa flodens stränder.

Fem minuter efter det länsiärerna gjort sitt anfall, existerade de ej längre som samlad trupp, och efter högst lika lång tid retirerade Alcostas armé i upplösningstillstånd.

Men icke heller nu släppte maskingevären dem. Var helst en grupp samlades, fräste åskviggarna in i den. Män och hästar stupade överallt. Det var inte längre ett slag, det var en slaktning. Mitt i triumfens ögonblick hade ett kännbart nederlag drabbat Alcosta.

Då föll det sista slaget, som fullständigt krossade hans sak och förtog varje skymt av hopp. I spetsen för fem, sex hundra hoprafsade ryttare bröt Jim Cox in i trängseln och oredan och från andra sidan ryckte hans högra flygel åter fram.

Vid floden sträckte omkring tusen man av Alcostas trupper gevär, ungefär lika många lägo döda eller sårade på fälten. Uppför den andra strandsluttningen flydde hals över huvud Alcosta själv framför resterna av sin fullständigt demoraliserade armé.

En sista häftig strid blossade upp i en hälvag. Det var när gamle don Telesforo med femtio man, som han lyckats samla, kastade sig över femhundra infanterister, vilka ej hunnit springa sin väg. Enligt alla fäktkonstens regler delade den gamle herrn med sitt paraply ut fruktansvärda stötar till höger och vänster . Sedan inträdde visserligen varken reda eller besinning någonstädes, allt var ännu huvudlös flykt av flertalet och ivrigt förföljande från mindretalets sida. Men blott några enstaka skott lossades här och där, och knappt en enda lanssträt blev utdelad. Alcostas infanteri gav sig till sista man, och de kavallerister, vilkas hästar orkade springa, jagade undan åt olika håll.

Jim Cox ordnade förföljandet. Samtliga hans adjutanter hade infunnit sig på nytt, och han skickade dem än hit än dit. Alla lydde blint varje befallning, huvudsakligen emedan man fått klart för sig, att högra flygelns reträtt — det hette inte flykt längre — var en av generalen anordnad falla för att narra Alcostas trupper i fördärvet. Att centern fatt narra sig därav var beklagligt, men lyckligtvis inte ohjälpligt.

Glad, självsäker och högröstad red Jim Cox av och an, ordnande eller givande anvisningar. Var gång han befann sig i närheten av den kulle, där George med sina maskingevär givit slaget dess lyckliga vändning, sneglade han förstulet ditåt. Han såg en ung man med händerna i kavajfickorna, sportmössan på nacken och cigarren mellan läpparna stå och betrakta förvirringen på fälten nedanför sig. Framför honom sutto matroserna ännu svettiga och varma efter bataljen, som utan tvivel satt även deras hårdade nerver på ett hårt prov. Jim Cox viftade med sin bredskygggiga hatt åt den unge mannen, som han beundrade, men för vilken det var honom omöjligt att hysa den varma tillgivenhet, varmed hans redliga hjärta gärna ville slösa.

George nickade till svar, att han sett hälsningen. Han var varken särskilt glad eller djupare rörd. Slaget var vunnet och troligen ämnade Alcosta med första båtlägenhet fly till Europa för att i lugn och ro njuta av sina utpressade miljoner. Om allt detta bekymrade han sig endast föga. Hans produktiva hjärna sysslade redan med problemet att göra det land, han faktiskt erövrat, till en vinstgivande affär.

Hans uppmärksamhet drogs ånyo till Jim Cox, som nyss sprängt förbi kullen. Generalen hade stannat mitt ute på fältet och lyssnade synbarligen intreserad till vad en person som oväntat rest sig från marken, hade att säga honom. George erinrade sig hastigt, hur någon — var det inte ander maskinisten? — påstått, att man beskjutit kullen från denna sida.

— Hm, mumlade han och skyndade, driven av en oklar impuls, ditåt.

Då han efter en kort stund nunnit fram till platsen, fann han Jim Cox inbegripen i ett livligt samtal med en vithärig indian; livligheten var dock belt och hållet på generalens sida.

— Min vän från guldstaden, presenterade den senare.

— Verkligen? George hälsade på infödingen, som svarade med en knappt märkbar huvudböjning.

— Jo, fortfor Jim Cox, han har fått höra, att det var ett litet uppror igen, och gav sig genast av. Hans största nöje består ju i att se spanjorerna slå ihjäl varandra. Han anlände lagom för att avfärda en gammal bekant. Ty det var verkligen någon, som låg därborta och sköt på oss. — Se dit!

George såg i den utpekade riktningen och upptäckte en karl, som fallit framstupa på marken tio steg längre bort.

— Palmasso, upplyste Jim Cox och tillade sakta, — stendöd.

George hade gått fram till liket och betraktade det. Han lade märke till en avbruten pil, som satt fast i nacken, och fattade genast sammanhanget.

Ni har gjort det? vände han sig till indianen.

— Ja. Han sköt på min vän här.

George betraktade än en gång den lilla obetydliga leksakspilen, vars spets knappt trängt en halv tum in i den dödes kropp. En lätt rysning skakade honom.

Indianen stod orörlig med den lilla bågen i sin hand. Han tycktes varken höra eller se.

— Se där, senor, sade han sakta och räckte George en plånbok. Den fanns i karlens ficka.

George såg mekaniskt ned i plånbokens fack, sedan han mottagit den. Där lågo några solkiga sedlar, ett par tidningsurklipp och ett papper, liknande en telegramblankett. Som den var ny, vecklade han ut den och läste halvt frånvarande.

— Hans excellens inrikesministern senor M. Naguiera. — För tusan, utbrast George och blev med ens uppmärksam, det här var intressant. Han läste vidare. — Mitt medgivande. Skaffa H. ur vägen. — S. P. H. stod det under. — Har ni något emot, att jag behåller den här lappen? frågade han.

Indianen skakade sitt huvud.

— Någonting särskilt, Harrison? sporde Jim Cox, som givit akt på den hotfulla klangen i Georges stämma.

— Inte just; bara bekräftelse på något, som jag länge misstänkt. Nu skall jag försöka visa, hur man ekonomiskt skär strupen av en konkurrent.

Han vek omsorgsfullt ihop blanketten och stoppade den i fickan. — De härfå orden, telegraferade från New York till Costa Negra, förklara en hel del. Hur de sedan från Naguiera kommit till Palmasso kan ett barn begripa. — Tack senor, sade han till indianen.

Denne lätsades ej höra.

— Kommer du snart? frågade han Jim Cox.

— Nu dröjer det inte länge, förrän ni har mig i urskogen igen.

— Jag skall säga det åt Lilith. Farväl! Utan att se på George eller räcka Jim Cox handen vände han om och avlägsnade sig.

— Jag skulle gärna vilja skänka karlen ett bevis på min tacksamhet, sade George.

— Bry er inte om det, inföll Jim Cox. Han skulle aldrig taga emot något.

— Som han själv önskar. George slängde plånboken ifrån sig och lät den ligga.

— Tja, nu är det här över.

— Ja. Harrison, vi ha lyckats .... fullständigt. Jim Cox kastade en blick kring slagfältet, sedan sade han sakta. — Endast ett par amerikaner kunde ha gjort det.

— Andra än amerikaner skulle inte ens vågat tänka det.

Jim Cox gnuggade händerna, det var ännu bättre uttryckt.

— Och när vi nu slutat .... inledde han på nytt.

— Slutat? — avbröt George och satte sig i rörelse mot kullen. — Min käste Cox, allt det här har har för mig varit en liten förströdelse, en lustresa. — Nu först börjar arbetet.

Jim Cox öppnade munnen för att säga något, men gjorde det ej. Allt detta, som för honom varit stort och viktigt, alla äventyr och faror, vilka de kämpat sig igenom, var för George Harrison en vanlig sportbragd, som skänkt spänningens stunesretning. Jim Cox inskränkte sig till att med en blandning av beundran och förvåning stirra på den unge mannen.

— Nu vidtager det verkligt spännande och intressanta, fortsatte George.

— Hä, stammade Jim Cox. Ni ... ni, är en överdängare, Harrison.

— Nu, sade George, som ej hört honom, nu börja affärerna.

XXV.

KUPP MOT KUPP — SLUTET.

Omedelbart efter slaget vid Den namnlösa floden satte Jim Cox i gång med ett förföljande, ämnat att fullständigt krosso spillrorna av Alcostas armé. Med hatten käckt på sned, mustacherna uppvridna och en min, som ensam varit tillräcklig att skrämma en fiende, stormade han i spetsen för sina ryttare söderut. Resterna av Alcostas infanteri sträckte vapen följande dag eller gick enligt landets sed över till segraren. Det förorsakade således intet bekymmer. Något mer invecklat blev det att skingra den redan störtade presidentens kavalleri. De flyende ägde lika snabba hästar som förföljarna, och fortsatte man aldrig så ivrigt, skulle avståndet ej minskas. Emellertid lät Jim Cox, så snart San Antonio fallit i hans händer, och han ägde en telegrafstation, hela republiken veta, att var och en, som gav sig, omedelbart erhöll amnesti. När han upprepat detta ett par gånger, ägde Alcosta till sitt förfogande endast återstoden av lansiärerna. Ingen bland dessa vågade hoppas på motpartens tillgift, de förblevo sin slagne herre trogna intill det sista.

Republiken företedde således följande anblick. Trettio mil framför segrarna jagade en styrka på fyra, fem hundra man brådstörtat mot söder. Mitt i skaran red Alcosta, vilken ännu icke begrep, vad som försiggått. Stundom rasade han mot sina vänner, hotade dem med död och undergång, för att när han druckit ett visst kvantum konjak, bliva grätmild och bedja hela världen om förlåtelse. Antalet trogna minskades för var dag. Alcosta var för skarpsynt att ej märka det. Han svor, hotade och lovade en lysande härad, tills allt dränktes i konjak, och han uttröttad efter strapatser och vredesutbrott sov som ett murmeldjur för att nästa morgon springa i sadeln och rusa vidare. Vid San Antonio hade han ämnat taga tåget och vinna ett ansenligt försprång, men på grund av en bland dessa tillfälligheter, vilka endast kunna inträffa i Costa Negra, var linjen skadad på två ställen. Alcosta nödgades fortsätta till häst.

På det från början givna avståndet följde Jim Cox med sina ryttare, vilkas antal ökades betydligt snabbare än lansiärerna kring Alcosta minskades. Under varje rast hade han nöjet mottaga lyckönskningar, enrollera frivilliga och åhöra långa välkomsttal.

Jim Cox skakade hand med alla, försäkrade trohjärtat, att han var stolt och glad att se dem, och sände deputationer, frivilliga och aspiranter till Quiroga. Han hade föresatt sig att göra en kupp och taga Alcosta till fånga, — vill göra kurrens bekantskap, begriper ni, — skrev han i ett brev, som en adjutant förde till George.

Två dagar senare mottog han befallning att inställa förföljandet.

— Det ger jag tusan! var vad Jim Cox vanvördigt yttrade, sedan han läst ordern från högkvarteret. Han skrynklade ihop papperet, men slätade strax ut det igen och läste om varje ord. Det stora sigillet och de tumshöga bokstäverna i don Telesforos underskrift förde honom på andra tankar, men han upprepade likväl. — Jag ger det tusan! Det värsta blir dock, att karlarna äro för trötta att stiga till häst i morgon, och hästarna för utpumpade att kunna gå annat än steg för steg. — En dags rast' ropade han till sina adjutanter.

När George ett par dygn senare hade upp honom i det stationssamhälle, Jim Cox nyligen occuperat, ropade dene på avstånd.

— Vad menar ni med att låta Alcosta slippa undan? Jag hade karlen i ena vingbenet och så ....

— Det är numera brukliga att handla hänsynsfullt mot besegrade statsöverhuvuden.

— Harrison, jag talar allvarligt.

— Det gör jag också.

De bägge männen betraktade varandra en kort stund. Det var Jim Cox, som först såg åt sidan.

— Alcosta skulle bli för besvärlig som fånge, upplyste George. Jag tror mig känna karlen och unnar honom en veckas frist. Räknar jag rätt kommer han att använda den på ett för sin efterträdare ganska nyttigt sätt.

— Nu förstår jag inte, vart ni siktar.

— Jag antar, att ni snart skall göra det.

Följden av detta samtal blev, att de upproriskas kavalleri sloga läger några dagsmarscher från huvudstaden.

Alcosta, som höll sig noga underrättad om förföljarnas åtgärder, stannade för att pusta ut. Hans mod växte genast, dock ej på långt när så mycket som hämndlusten. Så snart han övertygat sig, att faran för tillfället ej hotade, läste han in sig med ett par förtrogna och några lansiärofficerare, vilka voro honom blint tillgivna. Samtalet blev långvarigt och slutade med en eruption.

När herrarna åter visade sig efter rådplägningen voro allesammans högröda i ansiktena.

— Vi följa er överallt, president! försäkrade de med en mun.

—Tack! svarade Alcosta och log elakt. Skall jag ge mig av, gör jag det ensam.

Den röda färgen på herrarnas kinder började skifta i blått.

— Han har alla republikens tillgångar placerade i europeiska banker, viskade en minister, som heller inte ansågs lottlös.

— Och varenda cent i sitt eget namn, mumlade en kollega, som tillträtt sin befattning så sent, att han ännu ej hunnit skrapa ihop någon nämnvärd summa.

— Det kallas att vara klok och förutseende, svarade Alcosta, vilkens goda hörsel var allmänt bekant.

Lansiärofficerarna inskränkte sig till att betrakta varandra, ingenting yttrades på en stund. Till slut började Alcosta.

— Jag föredrar att stanna. Det bästa, som kan hända er, mina herrar, är att jag gör det. Ni ha att välja.

Runt land och riken.

(Forts. fr. sid. 1.)

Atlantflygaren Levine

har störtat ned med sin maskin i Columbia. Kort efter starten på flygplatsen Curtiss Field uppstod något mankemang med motorerna, varvid Levine försökte nödlanda. Strax innan han nådde marken föll maskinen plötsligt och krossades fullständigt. Levine hoppade ur, men blev svårt skadad. Maskinen brann upp.

Passionsspelens stad översvämmad.

Ett truktansvärt oväder med skyfall och åska har satt den bayerska staden Oberammergau fullständigt under vatten och anställt stora skador. Blixten slog ned i skogen på berget och antände den. Elden rasade flera dagar. Det brinnande berget företedde en imponerande anblick.

Japanska bergbestigare till Canada nästa år.

Minst tio av Japans främste bergbestigare komma att avresa till Canada nästa år för att klättra i de canadensiska bergen, yttrade i förra veckan professorn vid kejserliga universitetet i Tokio, dr. S. Kitada, som under några veckors tid vistats vid nationalparken i Jasper. Dr. Kitada har tillbringat det mesta av sin tid här i landet med att bestiga de olika canadensiska bergen och funnit dem så intressanta och natursköna att han beslutat arangera en exkursion till Canada nästa år.

Dr. Kitada är en av den japanska bergbestigarföreningen "Miyaji"s främste medlemmar och har personligen 9 gånger bestigit Fujiyama, Japans högsta berg.

Kinesiska soldater röva de kejserliga gravarna.

Enligt telegram från Peking den 5 dennes bekräftar tidningen Vichihtao att de kejserliga gravarna Kwaichow skändats och skadats av rövarband från nordtrupperna. Soldaterna ha tillskansat sig värdefulla juveler, pärlor och egenartade prydnadsföremål till ett värde av flera miljoner dollars i guld.

Tjuvgodset har utbjudits i Peking för salu och endast en pärla ur den stulna samlingen lär ha sålts för 25,000 dollars.

Enligt tidningens uppskattning torde omkring 5,000 soldater ha deltagit i dessa överfäll och använt en tid av nära 15 dagar för att systematiskt genomsöka de jättestora gravarna.

Underlättar bakningen.

Numera är dagen då Ni skall baka en glädje. Med Robin Hood-mjölet är det en enkel sak att baka kakor och pastejer.

Robin Hood FLOUR

Garanti för "MONEY BACK" i varje säck.

"Tips" och verklighet.

Sedan de olympiska spelen nu lida mot slutet och man fått en god inblick i de olika nationernas ställning på idrottens område, tjänar nedanstående artikel att giva en ganska trevlig inblick i, hur "tips" och verklighet hava mötts under olympiaden:

* * *

Märket Teutonia, känd som en av Finlands främsta idrottsexperter, behandlar i senaste numret av Finska Idrottsbladet finnarnas utsikter i allmän idrott i Amsterdam. Hans, uttalande är ganska belysande för finsk uppfattning, då man i Finland vid uppställandet av tips alltid gått synnerligen klokt och beräknande tillväga och ej sagt mer än man kunnat stå för. Man tippar m. a. o. helst i underkant, vilket man icke har lika lätt för att göra på andra håll. En missräkning blir då ingen missräkning, medan en framgång gäder dubbelt.

Det är också beteckna**nde** för finsk uppfattning, att man i Finland i dessa dagar frågar sig hur många guldmedaljer man kommer att taga. Man fäster mindre vikt vid en andra- och tredjeplacering, vilka tillsammans ur poängsynpunkt sett väga lika mycket, men kanske inte moraliskt. Och så äran och glansen!

På korta loppen anser Teutonia, mycket riktigt förresten, Finland inte ha några chanser till placering. Men på 800 meter blir det redan bättre och sedan kunna utsikterna sägas stiga i proportion till loppens längd, så att de ställa sig störst på 10,000 meter och maraton, vilket torde väl överensstämma med verkliga förhållandet. På 800 meter har Finland en enda man av olympisk klass, Larva-Lagerström, men det är ovisst, om denne kommer att löpa denna distans, som fordrar betydligt större snabbhet än 1,500, där Larva är en av de största segraraspiranterna. På 1,500 meter räknar ej Teutonia med amerikanerna eller Peltzer, men desto mer med den nya franska löparstjärnan Ladoumègue. Men han finner det icke blott möjligt utan också rätt antagligt, att det blir en finne som vinner denna distans i Amsterdam.

5,000 och 10,000 meter ha alltid varit Finlands starka sida och är så även nu. Namnen Nurmi, Ritola, Borg och Kinnunen borga för att de blåvita färgerna skola hålla sig i täten och veta säkert att hävda det finska anseendet på dessa distanser. Det finns blott en man, anser Teutonia, som kan hota denna fyrväppling och denne är svensken Wide, men denne tror han aldrig mera kommer i sin bästa form. Alltså är han icke farlig för finnarna. Det äro vi också villiga att skriva under på, hur smärtsamt det än kan vara, att säga det. Wide kan slå sitt eget rekord och man kan beundra hans energi och hans finska sisu — men farlig för finnarna blir han ej.

I häckloppen är Teutonia nog förmäten att tro på finsk poäng, det må bli genom Sjöstedt eller Wilén. Ingen av dessa ha enligt vårt lilla förmenande någon som helst chans till placering i den amerikanska, engelska, sydafrikanska och svenska konkurrensen. I steeplechese däremot äro finarnas seger- och placeringsmöjligheter lika stora som på 5,000 och 10,000 meter.

Teutonia ställer sig dock en smula skeptisk, hur det skall gå i maraton. Det finska missnöjet över maratonuttagningen återspeglar sig i hans uttalande och han sätter ett stort frågetecken för finnarnas utsikter på den klassiska distansen.

I hoppen är endast trestegshoppet en gren med placeringsmöjligheter för finnarna och stora sådana. Tuulos och Järvinen ha i år visat storartad form och gjort resultat, som gott och väl skulle räckt till olympisk seger. I spjutkastning imponera ej de utländska resultaten på Teutonia och han anser, att Panttila utan större svårigheter bör kunna hävda sin ställning. Vi tro emellertid att dessa svårigheter bli rätt stora! Med Lundkvist i form är segern i spjutkastning Sveriges!

Till slut summerar Teutonia ihop Finlands möjligheter till segrar i procent på följande sätt:

85 proc. möjligheter uti: 3,000 — 5,000 — 10,000 m:s löpningarna.

75 proc. uti: spjutkastning — tiokamp.

50 proc. uti: 1,500 m. löpning — Maraton — trestegshopp.

25 proc. uti: kulstötning — diskuskastning.

De 85 proc. skulle man nästan vilja höja till 100, de 75 få stå ograverade, de 50 hejas till 60 och de 25 sänkas till 20.

Men som sagt, i Finland räknar man i underkast!

* * *

Om vi på motsvarande sätt — dock utan att behöva försvara några guldmedaljer — skulle skärskåda de svenskes utsikter i Amsterdam, te sig dessa ej allt för ljusa. För att börja med korta loppen, ha vi där absolut ingen chans till placering. Möjligen kan Kugelberg kämpa sig fram till mellanheaten, men till finalen kommer han säkert ej, ehuru segrarens tid säkert ej blir bättre än 21,4 — 21,6 på 200 meter, vilken tid Kugelberg kan göra — hemma i Sverige.

På medeldistanserna äro våra placeringsmöjligheter ytterligt små — på 1,500 meter inga, då Wide troligen ej går med här. Förresten har han inte snabbheten kvar för ett sådant lopp. 3,55 — 3,56 är den bästa tid han kan göra i sin nuvarande form, och det räcker ej långt. Den ende vi ha med på 800 meter är Byléhn, men dennes placeringsmöjligheter äro minimala. Han har ännu ej visat sin verkliga förmåga på denna distans och innan han gjort det, vill man ej tro honom om för mycket. Han är stark i spurten men står säkerligen en klass under de bästa europeiska och amerikanska 800-metreslöparna.

På 5,000 meter ha vi i sambånd med Teutonias uttalande berört Wides utsikter och funnit dem mycket små. Troligen blir han "sönderryckt" av finarna, som veta om hans sjuka lever och att han har svårt att göra tid ännat än efter uppgjort schema. 10,000 meter kan bli en svensk överraskning av angenämt slag. Falu-Lindgren är mannen! Med sin sega energi kan han hänga efter finnarna till spurten — och sedan. Den som lever får se!

I maraton äro våra utsikter till placering lika med 0. Vilket däremot ej är fallet i häck, där vi ställa upp två män av fullt internationell klass och dessutom en tredje av tämligen ofarligt slag. Wennström och Sten-Pelle löpte häromdagen dött lopp på 110 meter häck på 14,7, en tid som endast världens absolut bästa på distansen kunna göra om. Om Sten-Pelle är på verkligt gnistrande, ilsket humör och i övrigt har en lyckad dag, då är han mannen att bära hem en svensk seger. Och att både Sten-Pelle och Wennström kvalificera sig till finalen i korta häcken är visst ingen omöjlighet.

I trestegshopp absolut ingen placering — ingen svensk med! — lika litet som i höjd och stav. I längdhopp bör däremot någon av Svensson och Hallberg lyckas, och nå en hedrande placering.

Kasten är svenskarnas starkaste sida, hur underligt det än kan låta. Två svenska spjutkastare och två svenska släggkastare i form och humör, det blir minst en seger och flera pääng!

I tiokamp ställa vi upp tre man, av vilka åtminstone någon bör lyckas, vem det nu blir. Helge Jansson, Albert Åndersson och Sven Lundgren äro ungefär jämbördiga och det är likgiltigt, vem som blir bäst. Bara någon placerar sig bra!

Modern femkamp har alltid varit en av Sveriges stora triumfgrenar med i bästa fall guld-, silver- och bronsmedalj på en gång. Av Thofelt och Lindman kan man vänta goda placeringar och en svensk seger förefaller trolig.

Vi hade så när glömt bort långa stafetten, där Sverige har en liten men dock möjlighet att bli tredje. Absolut ej bättre, försävitt ej något eller några av de bästa lagen bli diskvalificerade. Då Sverige kan bli silvermedaljör liksom i Paris.

Dessa tips äro som synes ej gjorda i överdrivet optimistisk anda utan på finskt sätt gjorda "finska". Till sist återstår endast att i likhet med Teutonia göra ett överslag av våra möjligheter, , uttryckta i procent:

40 procents möjlighet på 10,000 meter.

50 procent i häckläpning.

30 procent i längdhopp.

100 procent i spjut- och släggkastning.

30 procent i långa stafetten, samt

100 procent i modern femkamp.

6 Benny.

Efterlyses.

Rasmus Jørgensen Møller född i Give, Danmark den 3 februar 1866, yrke: mejerist, under många år bosatt i Finland och utvandrade till Canada från Finland i juli 1924, eftersökes av Kungl. Danska Generalkonsulatet, Keefer Building, Montreal. Personer som kunna lämna meddelandes angående omförmälda person torde godhetsfullt meddela generalkonsulatet, som är tacksamt för alla upplysningar.

QUALITY Makes it WORTH MORE

KÖP MALTEXTRAKT I DAG

med eller utan humlearom

2½ lb. burkar $1.75 hos våra återförsäljare

CREAM of MALT Limited
64-66 PEARL ST. TORONTO, CANADA